

Wall Street a nástup Hitlera k moci

prof. Antony Sutton

KAPITOLA 12

Závěry

Na základě zdokumentovaných důkazů jsme demonstrovali řadu kritických propojení mezi Wall Streetem a vzestupem Hitlera a nacismu v Německu.

Za prvé: Wall Street v polovině 20. let financoval německé kartely, které Hitlerovi umožnily dostat se k moci.

Za druhé: Financování Hitlera a jeho pouličních vrahů SS přicházelo částečně od sesterských nebo dceřinných společností amerických firem, včetně Henryho Forda v roce 1922, I.G.Farben a General Electric v roce 1933, dále v roce 1944 následovaly platby Heinrichu Himlerovi od dceřinných společností Standard Oil of New Jersey a ITT.

Za třetí: americké nadnárodní společnosti pod kontrolou Wall Streetu ve 30. letech a nejméně do roku 1942 pěkně profitovaly z Hitlerova zbrojního programu.

Za čtvrté: Stejní mezinárodní bankéři použili svůj politický vliv v USA, aby zakryli svou válečnou kolaboraci, a z tohoto důvodu infiltrovali Kontrolní komisi USA pro Německo.

Naše důkazy pro tato čtyři tvrzení mohou být shrnuty následovně:

V kapitole 1 jsme předložili důkaz, že Dawesovy a Youngovy plány na reparace Německa byly formulovány muži z Wall Streetu, kteří dočasně oblékli státnický oděv, a tyto půjčky vyvolávaly déšť zisků pro tyto mezinárodní bankéře. Own Young z General Electric, Hjalmar Schacht, A.Voegler a další lidé úzce spojení s nástupem Hitlera k moci předtím obchodovali s oběma stranami, s Američany i s Němci. Bankovní domy Wall Streetu - Dillon, Read; Harris, Forbes; a National City Company - disponovali se třemi čtvrtinami reparačních půjček, které byly použity na vytvoření německého kartelového systému, včetně dominantní I.G.Farben a Vereinigte Stahlwerke, které společně vyrobily 95 procent výbušnin pro nacistickou stranu v 2. světové válce.

Ústřední rolí I.G.Farben při Hitlerově převratu jsme se zabývali v kapitole 2. Ředitelé American I.G. (Farben) byli identifikováni jako prominentní američtí obchodníci: Walter Teagle, Rooseveltův blízký společník a podporovatel a administrátor NRA; bankéř Paul Warburg (jeho bratr Max Warburg byl členem správní rady I.G.Farben v Německu); a Edsel Ford. Farben přispěly částkou 400.000 RM (říšských marek) přímo Schachtovi a Hessovi pro použití v kritických volbách roku 1933 a Farben stály tudíž v čele vojenského vývoje v nacistickém Německu.

Dotaci 60.000 RM dostal Hitler od německé General Electric (AEG), která měla čtyři ředitele a 25-30 procent akcií ve vlastnictví americké mateřské společnosti General Electric. Její roli jsme popsali v kapitole 3 a zjistili jsme, že Gerard Swope, původce Rooseveltovy doktriny New Deal (Nový úděl) společně s Owenem Youngem z federální rezervní banky a Clarkem Minorem z International General Electric, byli dominantními muži Wall Streetu v AEG s nejvyšším vlivem.

Nezjistili jsme však žádné důkazy, které by obviňovaly německou elektrotechnickou firmu Siemens, jež nebyla pod kontrolou Wall Streetu. V kontrastu s tím existují zdokumentované důkazy, že AEG a

Osram, další jednotky německého elektrotechnického průmyslu, které obě měly americkou účast a kontrolu, financovaly Hitlera. Vlastně téměř všichni ředitelé německé General Electric byli Hitlerovými stoupenci buď přímo skrze AEG, nebo nepřímo prostřednictvím dalších německých firem. GE završila svou podporu Hitlerovi technickou spoluprací s firmou Krupp, jejímž cílem bylo omezit americký vývoj karbidu wolframu, což poškodilo Spojené státy v 2. světové válce. Uzavíráme, že továrny AEG v Německu se, pomocí dosud neobjasněného manévru, vyhnuly bombardování Spojenci.

Vyšetřování role společnosti Standard Oil z New Jersey (která byla a je kontrolována Rockefellerovými akciemi) bylo provedeno v kapitole 4. Standard Oil zřejmě nefinancoval Hitlerův nástup k moci v roce 1933 (tato část "mýtu Sydney Warburga" není prokázána). Na druhé straně Standard Oil, prostřednictvím své filiálky, kterou měla v úplném vlastnictví, financovala vývoj syntetického benzínu pro účely nacistů a Himmlerova okruhu přátel z SS pro politické účely. Rolí Standard Oil byla technická pomoc nacistům při vývoji syntetického kaučuku a benzínu prostřednictvím americké výzkumné společnosti pod kontrolou a řízením Standard Oil. Ethyl Gasoline Company, společně vlastněná firmami Standard Oil a General Motors, byla nástrojem pro dodávky životně důležitého olovnatého etylu nacistickému Německu - přes písemné protesty amerického Ministerstva války - s plným vědomím, že olovnatý etyl sloužil nacistům pro vojenské účely.

V kapitole pět jsme demonstrovali, že International Telephone and Telegraph Company, jedna z nechvalně známých nadnárodních společností, spolupracovala v 2. světové válce s oběma stranami prostřednictvím barona Kurta von Schrödera a jeho bankovní skupiny. ITT také vlastnila 28 procent akcií Focke-Wolfe, která vyráběla výborné německé bojové letouny. Také jsme zjistili, že Texaco (Texas Oil Company) byla zapojena do nacistických snah prostřednictvím německého zmocněnce Westricka, ale její předseda správní rady Riebel musel odstoupit, když byla tato činnost zveřejněna.

Henry Ford byl jedním z prvních sponzorů Hitlera (1922) a Edsel Ford pokračoval v rodinné tradici v roce 1942, když povzbuzoval francouzský Ford k profitování z vyzbrojování německého Wehrmachtu. Načež byla tato Fordem vyráběná vozidla použita proti americkým vojákům, kteří se r. 1944 vylodili ve Francii. Za včasnou pomoc nacistům dostal Ford v roce 1938 nacistické vyznamenání. Podle záznamů francouzského Forda po roce 1940 dostal Ford jako dar od nacistů rukavice z koží kůže.

Prokazatelné nitky Hitlerova financování jsou shrnuty v kapitole 7 a odpovídá, včetně přesných jmen a čísel, na otázku: Kdo financoval Adolfa Hitlera? Tato kapitola obžalovává Wall Street, ale - kromě Fordovy rodiny - nikoho jiného v Americe. Fordova rodina není normálně spojena s Wall Streetem, ale zcela určitě je součástí "mocenské elity".

V předešlých kapitolách jsme se zmiňovali o několika Rooseveltových společnicích, včetně Teaglea ze Standard Oil, Warburgovy rodiny a Gerarda Swopea. V kapitole 8 byla vyšetřena role Putzi Hanfstaengla, dalšího Rooseveltova přítele a účastníka požáru Reichstagu. Složení nacistického vnitřního kruhu během 2. světové války a finanční příspěvky dceřinných společností Standard Oil a ITT jsou sledovány v kapitole 9. Jsou zde podány důkazy těchto finančních příspěvků. Jako klíčový prostředník při plnění těchto "tajných fondů" SS byl identifikován Kurt von Schröder.

V kapitole 10 jsme recenzovali v roce 1934 potlačovanou knihu "Myth of Sydney Warburg". Tato potlačovaná kniha obviňuje Rockefeller, Warburgy a hlavní ropné společnosti z financování Hitlera. Zatímco jméno "Sydney Warburg" je nepochybně vymyšlené, pozoruhodným faktem zůstává, že tato kniha má velmi blízko k důkazům, které jsme přinesli nyní. Také zůstává záhadou, proč se James Paul Warburg o patnáct let později, poněkud průhledným a nevěrohodným způsobem, pokusil vyvrátit obsah této knihy, kterou prý vůbec neviděl. Možná ještě podivnější je, že Warburg použil paměti nacisty Papena jako prostředku pro své ospravedlnění.

Konečně v kapitole 11 jsme zkoumali roli Morgana a Chase Bank v 2. světové válce, zvláště pak jeho kolaboraci s nacisty ve Francii v době, kdy nejvíce zuřila válka.

Jinými slovy, podobně jako v našich předchozích dvou vyšetřováních spojení newyorských mezinárodních bankéřů s důležitými historickými událostmi, nacházíme prokazatelný systém podpory a politické manipulace.

Vše pronikající vliv mezinárodních bankéřů

Když prohlížíme široké pole faktů, předložených ve třech svazcích o Wall Streetu, nacházíme vytrvale se opakující jména: Owen Young, Gerard Swope, Hjarar Schacht, Bernard Baruch, atd.; banky: J.P.Morgan, Guaranty Trust, Chase Bank; a místo v New Yorku: obvykle Broadway 120.

Tato skupina mezinárodních bankéřů podporovala bolševickou revoluci a následně profitovala ze státního zřízení Sovětského Ruska. Tato skupina podporovala Roosevelta a profitovala z jeho "New Deal"-socialismu. Kdykoli Velký Byznys prováděl své velké operace u Ford Motor, Standard Oil of New Jersey a tak dále, nacházíme jej aktivně a hluboce zapojeného do politických otřesů, válek a revolucí ve třech hlavních zemích.

Verze dějin, kterou zde přinášíme, je taková, že finanční elita vědomě a s rozmyslem pomáhala Bolševické revoluci v roce 1917 ve spolupráci s německými bankéři. Poté, co pěkně vydělala na německé hospodářské krizi spojené s hyper-inflací v roce 1923 a naplánování naložení zátěže německých reparací na záda amerických investorů, způsobil Wall Street v roce 1929 finanční krizi.

Tehdy byli, jako vůdci dvou hlavních západních zemí, podporováni dva vůdci: Franklin D. Roosevelt ve Spojených státech a Adolf Hitler v Německu. Rooseveltův New Deal (Nový úděl) a Hitlerův Čtyřletý plán si byly velmi podobné. Plány Roosevelta a Hitlera spočívaly ve fašistických převratech v jejich zemích. Zatímco Rooseveltova NRA selhala, kvůli tehdy fungujícím ústavním omezením, Hitlerův Plán uspěl.

Proč chtěla elita Wall Streetu, mezinárodní bankéři, dostat Roosevelta a Hitlera k moci? Tuto otázku jsme nezkoumali. Podle knihy "Myth of Sidney Warburg" chtěl Wall Street politiku odplaty; to znamená, že v Evropě chtěl válku mezi Francií a Německem. Z dějin Establishmentu víme, že jak Hitler, tak Roosevelt prováděli politiku, která vedla k válce.

Analýza propojení osob a událostí, o nichž jsme hovořili v tomto třísvazkovém díle, by vyžadovala napsání další knihy. Ale jeden příklad možná postačí, abychom si udělali alespoň přibližnou představu o pozoruhodné koncentraci moci v relativně malých organizacích a o použití této moci.

Prvního května 1918, kdy bolševici kontrolovali pouze malou část Ruska (a hrozilo, že během léta i tuto malou část ztratí), byla ve Washingtonu DC na podporu bolševiků zorganizována Americká liga pro pomoc a spolupráci s Ruskem. To nebyl typ výboru "Ruce pryč od Ruska" vytvořený Komunistickou stranou USA nebo jejími spojenci. Byl to výbor, vytvořený Wall Streetem, s George P. Whalenem z Vacuum Oil Company jako pokladníkem, Coffinem a Oudinem z General Electric, spolu s Thompsonem z Federálního rezervního systému, Willardem z Baltimore and Ohio Railroad a vybranými socialisty.

Když se podíváme na vzestup Hitlera a Nacismu, nacházíme v pozadí dobře zastoupené společnosti Vacuum a General Electric. Velvyslanec Dodd v Německu byl překvapen peněžními příspěvky a technickou pomocí Rockefellerem kontrolovanou Vacuum Oil Company při budování vojenských továren na výrobu benzínu pro nacisty. Velvyslanec se pokusil varovat Roosevelta. Dodd ve své naivitě

o světových záležitostech věřil, že Roosevelt zasáhne, ale Roosevelt byl sám podporován stejnými ropnými společnostmi a Walter Teagle ze Standard Oil a NRA byl členem správní rady Rooseveltovy nadace Warm Spring Foundation. A tak v jednom z mnoha příkladů nacházíme Rockefellerem kontrolovanou Vacuum Oil Company, jak významně pomáhá při zrodu bolševického Ruska, při budování vojenských zařízení nacistického Německa a podporuje Rooseveltův New Deal.

Jsou Spojené státy ovládány diktátorskou elitou?

Během posledních desetiletí, minimálně od 60. let, přináší plynulý tok literatury tezi, že Spojené státy jsou ovládány samozvanou a nezvolenou mocenskou elitou. Kromě toho většina z těchto knih dokonce tvrdí, že tato elita řídí, nebo přinejmenším silně ovlivňuje, všechna zahraniční a domácí politická rozhodnutí, a že žádná myšlenka se nestane uznávanou nebo není publikována ve Spojených státech bez tichého souhlasu těchto elitářských kruhů.

Sám proud literatury se zaměřením proti establishmentu zřejmě svědčí o tom, že Spojené státy nemohou být zcela "pod palcem" žádné takové skupiny. Na druhé straně, literatura anti-establishmentu není plně uznávána nebo přiměřeně diskutována v akademických, ani mediálních kruzích. Velice často je vydávána v omezeném nákladu, soukromě vyráběna, předávána téměř z ruky do ruky. Je pravda, že existují některé výjimky, ale není jich tolik, abychom mohli tvrdit, že kritici establishmentu mají snadný přístup k běžným informačním a distribučním kanálům.

Zatímco ještě na začátku a v polovině 60. let jakákoli představa o vládě konspirační elity, nebo dokonce jakékoli elity, byla dostatečným důvodem, aby zastánce takového názoru byl odbyt mávnutím ruky a označen jako "případ pro psychiatra", později se atmosféra ve společnosti radikálně změnila. Aféra Watergate pravděpodobně dodala poslední ránu dlouho se vyvíjejícímu prostředí skepticizmu a pochyb. Téměř se nacházíme v bodě, kde každý, kdo např. věří zprávě Warrenovy komise, nebo věří, že pád pana Nixona neměl určité konspirační rysy, je podezřelý. Stručně řečeno, nikdo doopravdy nevěří informačnímu procesu establishmentu. A je zde široké spektrum alternativních vysvětlení současných událostí.

Několik set knih z celého rozsahu politického a filozofického spektra dodává po částech důkazy, hypotézy a obžaloby. Co bylo ještě nedávno tou nejodvážnější myšlenkou, o níž se lidé odvažovali potichu mluvit jedině okolo pŭlnoci za zavřenými dveřmi, o tom se nyní otevřeně diskutuje - samozřejmě ne v novinách establishmentu, ale v diskusních programech místních rozhlasových stanic, v podzemním tisku a dokonce, čas od času, v knihách vydávaných uznávanými nakladatelstvími establishmentu.

Položme si tuto otázku znovu: existuje v pozadí vlády USA nezvolená mocenská elita?

Podstatným a často citovaným zdrojem informací je Carroll Quigley, profesor Vnitřních vztahů na Georgetownské univerzitě, který v roce 1966 vydal monumentální moderní dějiny s názvem Tragedy and Hope. Quigleyova kniha se od ostatních děl tohoto revizionistického žánru liší tím, že je založena na dvouletém studiu vnitřních dokumentů jednoho z mocenských center. Quigley sleduje historii mocenské elity:

"... mocnosti finančního kapitalismu měly jiný dlouhodobý cíl, který nebyl nic menšího, než vytvořit světový systém finanční kontroly v soukromých rukou, schopný ovládat politický systém každé země a světovou ekonomiku jako celek."

Quigley také ukazuje, že Rada pro zahraniční vztahy, Národní plánovací sdružení a další skupiny jsou "polotajnými" politickými orgány pod kontrolou této mocenské elity.

V následující tabulce (není součástí této ukázky - pozn. překl.) jsme uvedli seznam pěti takových revizionistických knih, včetně Quigleyových. Jsou zde shrnuty jejich základní teze a kompatibilita se třemi svazky díla o Wall Streetu. Je překvapivé, že ve třech zmíněných historických událostech Carroll Quigley není v souladu s důkazy, které jsme přinesli v tomto třísvazkovém díle. Quigley jde daleko v poskytování důkazů o existenci mocenské elity, ale neproniká do jejich operací.

Je možné, že dokumenty, které Quigley použil, byly poopraveny a neobsahovaly důkazy o elitářských manipulacích takových událostí, jako je Bolševická revoluce v Rusku, Hitlerovo dosazení k moci a volba Roosevelta v roce 1933. Pravděpodobnější však je, že tyto politické manipulace nemusely být vůbec zaznamenány v aktech těchto mocenských skupin. mohly to být nezaznamenané akce malých částí elity, zorganizovaných ad hoc. Je pozoruhodné, že dokumenty, které tento autor použil, pocházely z vládních zdrojů, zaznamenávající každodenní činnost Trockého, Lenina, Roosevelta, Hitlera, J.P.Morgana a různých zúčastněných firem a bank.

Naproti tomu takoví autoři, jako Jules Archer, Gary Alien, Helen P. Lasell a William Domhoff, kteří psali ze zcela odlišného politického úhlu pohledu, se shodují s důkazy podanými v této knize. Série o Wall Streetu ukazuje, jak hypotetická "mocenská elita" manipulovala určitými historickými událostmi.

Je zřejmé, že uplatňování takové neomezené moci, která je vlastně nad zákony, je protiústavní, dokonce i když je zaobalována do pláště činností v souladu se zákonem. Můžeme tedy logicky položit otázku, zda existují rozvratné síly, které pracují na odstranění ústavně zaručených práv.

Elita New Yorku jako rozvratná síla

Dějiny 20. století, jak byly zaznamenány v učebnicích a časopisech Establishmentu, jsou nesprávné. Jsou to dějiny, které jsou založeny výhradně na oficiálních dokumentech, jež různé vlády uznaly za vhodné uvolnit pro veřejnost.

Ale pravdivé dějiny nemohou být založeny na selektivním uvolňování dokumentů z archivů. Ty vyžadují přístup ke všem dokumentům. Kdyby došlo k uvolnění klasifikovaných dokumentů ministerstev zahraničí USA, Velké Británie a Německa a dalších depozitářů, vynořily by se úplně jiné dějiny; převažující verze Establishmentu by se ukázala nejen jako nepřesná, ale jako vykonstruovaná pro zakrytí všepronikajícího pletiva podvodů a nemorálního chování.

Centrem politické moci, jak předepisuje Ústava Spojených států, je volený Kongres a volený prezident, který pracuje v rámci a za omezení Ústavou, jak ji rozumí nestranný Nejvyšší soud. V minulosti jsme proto předpokládali, že politická moc je starostlivě vykonávána exekutivní a soudní mocí na základě svobodných voleb do zákonodárního sboru. Ve skutečnosti nemůže být nic vzdálenějšího tomuto předpokladu. voliči dlouho měli podezření, ale nyní vědí, že politické sliby nemají žádnou hodnotu. Pro vykonavatele politiky jsou lži příkazem dne. Války jsou zahajovány (a ukončovány) bez náznaku rozumného vysvětlení. Politická slova se nikdy neshodovala s politickými činy. Proč ne? Zřejmě proto, že centra politické moci byla jinde, než u zvolených a podle všeho vnímavých zástupců lidu ve Washingtonu, a tato mocenská elita má své vlastní cíle, které se v ničem neshodují s přáními veřejnosti.

V této třísvazkové sérii jsme u tří historických událostí identifikovali sídlo politické moci ve Spojených státech - moc za scénou, skrytý vliv na Washington - jako finanční establishment v New Yorku: soukromé mezinárodní bankéře, přesněji bankovní domy J.P.Morgana, Rockefellerem kontrolovanou

Chase Manhattan Bank a v dřívějších dobách (před splynutím Manhattan Bank s bývalou Chase Bank) Warburgů.

Spojené státy se, navzdory Ústavě a jejím domnělým omezením, staly napůl totalitním státem. Přestože jsme (zatím) nebyli chyceni do pasti otevřené diktatury s koncentračními tábory a klepáním na dveře o půlnoci, zcela určitě jsou zde přítomny hrozby a činy směřující proti kritikům Establishmentu, používá se Internal Revenue Service pro postavení disidentů "do latě" a soudní systém, který je politicky podřízený Establishmentu, manipuluje s Ústavou.

Mezinárodní bankéři mají finanční zájem na centralizaci moci - a této centralizace může být nejlépe dosaženo v rámci kolektivistické společnosti, jako je socialistické Rusko, národně-socialistické Německo nebo fabiánsky-socialistické Spojené státy.

Nemůžeme plně pochopit a hodnotit americkou politologii a zahraniční politiku ve 20. století, aniž bychom si uvědomovali, že tato finanční elita úspěšně monopolizuje politiku Washingtonu.

Případ za případem, nově vydávaná dokumentace odhaluje fakta o této elitě a potvrzuje tyto hypotézy. Revizionistické verze vstupu USA do 1. a 2. světové války, Koreje a Vietnamu odhalují vliv a cíle této elity.

Po většinu 20. století Federální rezervní systém, zvláště pak Federální rezervní banka v New Yorku (která je mimo kontrolu Kongresu, neauditovaná a nekontrolovaná, s mocí tisknout peníze a vytvářet kredity o své vůli), měl skutečný monopol na udávání směru americké ekonomice. V zahraničních záležitostech obsahuje Rada pro zahraniční vztahy, která se vydává za nevinné fórum pro akademiky, obchodníky a politiky, ve svém vnitřním kruhu, jež je možná pro mnoho běžných členů neznámé, mocenské centrum, které jednostranně určuje zahraniční politiku USA. Hlavním cílem této skryté - a zřejmě podvrtné - zahraniční politiky je získání trhů a ekonomické moci (zisků, chcete-li) pro malou skupinu obřích internacionalistů pod faktickou kontrolou několika bankovních investičních domů a vládnoucích rodin.

Prostřednictvím nadací, řízených touto elitou, byl výzkum, prováděný přízpusobivými a bezpáteřními akademiky, "konzervativními" stejně jako "liberálními", směřován do kanálů užitečných pro cíle elity - v podstatě udržovat tento zvrácený a protiústavní mocenský aparát.

Prostřednictvím nakladatelství řízených stejnou finanční elitou byly nepohodlné knihy potlačovány a užitečné knihy podporovány; jejich autoři měli jen málo bariér při vstupu na trh a byly téměř automaticky konkurenceschopné. Prostřednictvím kontroly zhruba tuctu hlavních novin, provozovaných redaktory, kteří myslí podobně, může být veřejné mínění téměř libovolně ovlivňováno. Včera to byl kosmický program; dnes energetická krize nebo ekologická kampaň; zítra to může být válka na Středním Východě nebo jiná uměle vyrobená "krize".

Totálním výsledkem této manipulace společností elitou Establishmentu byly čtyři velké války během šedesáti let, ohromný nárůst národního dluhu, zřeknutí se Ústavy, potlačení svobody a rovných příležitostí a vytvoření rozsáhlé propasti důvěry mezi člověkem z ulice a Washingtonem, D.C. Zatímco průhledný trik dvou hlavních politických stran, vytrubujících své umělé rozdíly, cirkusové konvence a klišé o "dvou diametrálně odlišných pojetích zahraniční politiky", již dávno postrádá důvěryhodnost, sama finanční elita si uvědomuje, že její politika postrádá souhlas veřejnosti, a je zřejmě připravena vládnout společnosti i bez minimální podpory veřejnosti.

Zkrátka, nyní by měla nastat veřejná debata, zda tento elitářský Establishment se sídlem v New Yorku je rozvrtnou silou, která vědomě a úmyslně vyvíjí činnost směřující k potlačení ústavy a svobodné společnosti. To bude úkol pro příští desetiletí.

Pomalou se vynořující revidovaná pravda

Arénou pro tuto debatu a základy pro naši obžalobu z podvracení jsou důkazy předložené revizionistickými historiky. Pomalu po celá desetiletí kniha za knihami, téměř řádek po řádku, se vynořuje pravda o nedávné minulosti. Vynořují se nové dokumenty, které jsou vydávány, analyzovány a zasazovány do pravdivějšího historického rámce.

Podívejme se na několik příkladů. Vstup Ameriky do 2. světové války byl údajně uspišen, podle verze Establishmentu, japonským útokem na Pearl Harbor. Revizionisté zjistili, že Franklin D. Roosevelt a generál Marshall věděli o hrozícím útoku Japonců a neudělali nic, aby varovali vojenské činitele na Pearl Harboru. Establishment si přál zatáhnout Spojené státy do 2. světové války a válku s Japonskem. Následně Establishmentu bylo zřejmé, že určité kongresové vyšetřování Pearl Harboru pomůže Rooseveltovi zakrýt pravdu. Nyní citujme slova Percy Greavese, vedoucího výzkumného experta za republikánskou menšinu ve Společném výboru kongresu pro vyšetřování Pearl Harboru:

"Všechna fakta nebudou nikdy známa. Většina tak zvaných vyšetřování byla jen pokusy uvést v omyl nebo zmást ty, kteří hledají pravdu. od začátku až do konce byla fakta a dokumenty odpírány, aby mohly odhalit pouze ty informace, které vyhovovaly těm, co vedli vyšetřování. Těm, kteří hledali pravdu, bylo řečeno, že další fakta nebo dokumenty nemohou být odhaleny, protože jsou smíšený s osobními diáři, které se týkají našich vztahů s cizími zeměmi, nebo údajně nemají informační hodnotu."

Ale nebyl to první ani poslední pokus zatáhnout Spojené státy do války. Morgan, ve shodě s Winstonem Churchilem, se pokusil v roce 1915 zatáhnout USA do 1. světové války, ale povedlo se mu to až v roce 1917. Lusitania od Colina Thompsona zaplétá prezidenta Woodrowa Wilsona do potopení Lusitanie - hrůzný plán na vyvolání odezvy u veřejnosti a zatažení Spojených států do války s Německem. Thompson ukazuje, že Woodrow Wilson věděl čtyři dny předem, že Lusitania nesla šest milionů kulí munice plus výbušniny, a tudíž "cestující, kteří se plavili na této lodi, zde byli v rozporu s platnými zákony této země."

Britský vyšetřovací výbor, za předsednictví Lorda Merseye, byl britskou vládou instruován, "že je považováno za politicky účelné, aby kapitán Turner, který se plavil na Lusitanii, byl obviněn jako hlavní viník této katastrofy."

Podle důkazů, které přinesl Colin Thompson, nesou hlavní díl viny prezident Wilson, "plukovník" House, J.P. Morgan a Winston Churchill; tato konspirační elita měla být postavena před soud pro vědomou nedbalost, pokud ne pro velezradu. Lordu Mesleyovi slouží ke cti, že po splnění své "povinnosti" podle instrukcí vlády Jeho Veličenstva a obvinění kapitána Turnera na svou funkci rezignoval, odmítl odměnu a od té doby odmítal členství ve všech komisích britské vlády. Lord Mesley svým přátelům o případu Lusitanie pouze řekl, že to byl "špinavý obchod".

Později, v letech 1933-34 se Morganova firma pokusila nastolit fašistickou diktaturu ve Spojených státech. Podle slov Julese Archera byl naplánován fašistický puč, který měl převzít vládu a "řídít ji pod mocí diktátora ve prospěch amerických bankéřů a průmyslníků." Opět se objevil jeden odvážný jednotlivec - generál Smedley Darlington Butler, který toto spiknutí Wall Streetu prozradil. A zase jednou se "vyznamenal" Kongres, zvláště kongresmani Dickstein a MacCormack, když zbaběle odmítli udělat víc než provést pouze formální vyšetřování, jehož cílem bylo spíš skutečnost zakrýt.

Od 2. světové války jsme byli svědky války v Koreji a ve Vietnamu - nesmyslných válek, které neměly vítěze, za něž jsme zaplatili vysokou cenu v dolarech i lidskými životy. Tyto války neměly jiný účel než

ten, vytvořit mnohamiliardové kontrakty na dodávky zbraní a válečného materiálu. Tyto války určitě nebyly vedeny za účelem potlačení komunismu, protože po dobu padesáti let Establishment živil a vydržoval Sovětský svaz, který dodával výzbroj druhé straně v obou válkách v Koreji a Vietnamu. A tak naše revize historie ukazuje, že Spojené státy přímo nebo nepřímo vyzbrojovaly obě strany v posledních válkách v Koreji a ve Vietnamu.

V případě atentátu na prezidenta Kennedyho, abychom uvedli domácí příklad, je obtížné najít někoho, který věří zjištěním Warrenovy komise - možná s výjimkou členů této komise. Přesto důkazy budou před veřejností skryty na dobu 50 až 75 let. Aféra Watergate demonstrovala dokonce i muži z ulice, že Bílý Dům může být neřestným hnízdem intrik a podvodů.

Z nedávné historie je možná nejnechutnější příběh Operace Keel-haul. Operace Keel-haul byla nucená repatriace (tj. vrácení zpět do vlasti) milionů Rusů na příkaz prezidenta (tehdy generála) Dwighta D. Eisenhowera, což bylo v příkrém rozporu s Ženevskou konvencí z roku 1929 a dlouhotrvající americkou tradicí poskytování azylu politickým uprchlíkům. Operace Keel-haul, jež odporovala všem ideálům elementární slušnosti a osobní svobody, byla provedena na přímý rozkaz generála Eisenhowera a nyní můžeme předpokládat, že byla součástí dlouhodobého programu výchovy ke kolektivismu, ať to byl sovětský komunismus, Hitlerův národní socialismus nebo Rooseveltův New Deal. Přesto až do nedávného zveřejnění písemných důkazů Juliem Epsteinem každý, kdo se opovážil tvrdit, že Eisenhower zradil pro politické účely miliony nevinných lidí, byl zle a nemilosrdně osočován.

Co nás tyto revidované dějiny učí, je to, že naše povolnost jako jednotlivých občanů a ochota odevzdat svou politickou moc nějaké elitě stála svět přibližně dvě stě milionů zabitých osob od roku 1820 do roku 1975. Musíme k tomu ještě připočítat nepopsatelné utrpení v koncentračních táborech, politické vězně, umlčování a utiskování těch, kteří se snaží přinést pravdu na světlo.

Kdy to všechno skončí? Neskončí to, dokud si neuvědomíme jednoduchý princip: mocenský systém pokračuje pouze tak dlouho, dokud jednotlivci chtějí, aby pokračoval, a bude pokračovat do té doby, dokud jednotlivci budou chtít získat něco zadarmo. V den, kdy většina lidí se zřekne pomoci od vlády, nebo bude jednat tak, že od ní nic nebude požadovat, projeví vůli starat se o svůj blahobyť sama, tehdy mocenské elity zaniknou. Touha přiblížit se mocenským elitám je vlastně touha získat něco zadarmo. Je to návnada. Establishment vždy nabízel něco zadarmo; ale něco je vzato někomu jinému, jako daň nebo loupež, a odměňuje výměnou za politickou podporu.

Periodické krize a války jsou používány k tomu, aby elita mohla část kořisti rozdělit svým přísluhovačům a zajistit si tak jejich podporu. Na druhé straně přitáhne smyčku kolem osobních svobod. A samozřejmě máme hordy akademických příživníků, amorálních byznysmenů a dalších darmožroutů, kteří jednají jako podílčníci na kořisti.

Rozetněme tento kruh kořistění a nemorálního odměňování a elitářské struktury se zhroutí. Ale dokud většina nezíská morální odvahu a vnitřní statečnost odmítnout získávat něco zadarmo a nebude spoléhat jen na své vlastní síly, budou nám elity vládnout.